

Sygn. akt: I C 503/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Poręba
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Nowobilaska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r. w Nowym Sączu

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. (...)

II. (...)

Sygn. akt I C 503/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 15 września 2016 roku

W dniu 19 grudnia 2015 roku do Sądu Rejonowego (...) w L. wpłynął pozew Banku (...) S.A. z siedzibą w W.. W pozwie tym powód domagał się wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, mocą którego pozwany M. B. miał zapłacić powodowi kwotę 2492,14 złotych, a także zwrócić mu poniesione przez niego koszty procesu. Powód swoje żądanie uzasadniał zawartą 20 października 2011 roku między stronami umową kredytu gotówkowego. Wedle twierdzeń strony powodowej M. B. nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskutek czego powstała dochodzona przez (...) S.A. wierzytelność. Wierzytelność ta miała stać się wymagalna w dniu rozwiązania przedmiotowej umowy tj. 26.10.2015 roku. Sąd Rejonowy (...) w L. 23 grudnia 2015 roku wydał na posiedzeniu niejawnym w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakaz zapłaty, w którym to nakazał pozwanemu M. B. zapłacić kwotę 2492,14 złotych oraz kwotę 632,32 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu bądź też w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu zapłaty wnieść sprzeciw.

Pozwany w przepisany przez prawo terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty. Tym samym nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do sądu właściwego miejscowo tj. Sądu Rejonowego w N.. 13 maja 2016 roku do Sądu Rejonowego wpłynęło pismo pełnomocnika powoda. W piśmie tym powód uzupełnił wskazane wcześniej przez sąd braki formalne. Ponadto na skutek zapłaty przez pozwanego powodowi kwoty (...) cofnięto powództwo w zakresie tej kwoty. Kolejnym pismem z dnia 1 lipca 2016 roku Bank (...) z siedzibą w W. ponownie cofnął powództwo w zakresie

uiszczonej przez pozwanego kwoty tj. 566 złotych. Tym samym w chwili rozpoczęcia rozprawy powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 547. 14 złotych. Pozwany podczas rozprawy stwierdził, iż z uwagi na dokonanie przez niego wpłat w lipcu i sierpniu wierzytelność wskazywana przez powoda w pozwie nie istnieje.

Sąd Rejonowy w N. ustalił następujący stan faktyczny :

Bezsporne w niniejszej sprawie jest to, że 20 października 2011 roku pozwany M. B. zawarł z Bankiem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę nr (...). Zgodnie z tą umową kredytodawca wypłacił M. B. jednorazowo kwotę 10000 złotych. Pozwany tą umową zobowiązał się do zwrotu wydanej mu kwoty pieniędzy powiększonej o wynikające z umowy oprocentowanie w miesięcznych ratach. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna przekształcił się w (...) S.A. Mocą tej czynności prawnej nowo powstałemu podmiotowi przysługiwały wszystkie wierzytelności nabyte przez swojego poprzednika. Tym samym przedmiotowa wierzytelność powstała na mocy umowy kredytowej nr (...) przysługiwała nowopowstałemu powodowi. Pozwany M. B. nie wywiązywał się regularnie z obowiązku spłaty udzielonego mu kredytu. W związku z czym 26 października 2015 powód dokonał wypowiedzenia przedmiotowej umowy. Niespłacona wierzytelność stała się wymagalna. Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 18 grudnia 2015 roku zaległości M. B. względem powoda wynosiły (...) .14 złote.

Pozwany M. B. dokonywał jednak ciągłych spłat na rzecz (...). Pozwany w toku procesu spłacił następujące zaległości: 29.12.2015 roku – 230 złotych, 12.01.2016 roku 300 złotych, 22.02.2016 roku 283 złotych, 11.03.2016 roku – 283 złotych, 18.04.2016 roku – 283 złotych, 18.05.2016 roku – 283 złotych, 15.06.2016 roku 283 złotych. 01.07.2016 roku 533 złotych, 29.07.2016 roku 3 złote, 1.09.2016 roku 33 złote. Łącznie pozwany spłacił należność w kwocie 2514 złotych.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie umowy kredytowej numer (...), wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) oraz wykazu historii rachunku dostarczonym przez pozwanego. Dokumenty te mają, co prawda jedynie charakter dokumentów prywatnych tj. zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. stanowią dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie mniej jednak okoliczności niniejszej sprawy nie były sporne i dokumenty przedstawione przez powoda i pozwanego nie były przez nich kwestionowane. Co więcej treść wszystkich zebranych podczas procesu dowodów korespondowała ze sobą w sposób pozwalający dać wiarę wszystkim dokumentom, które Sąd uznał za dowód w niniejszym procesie.

Sąd zważył, co następuje :

W przedmiotowym procesie powód Bank (...) S.A. domagał się zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe . Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast art. 69 ust 2 ustawy prawo bankowe reguluje formę, w której ta umowa powinna być zawarta oraz jej essentialia negoti. Mianowicie umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności : strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązywania umowy. Nie ulega wątpliwości, iż przedmiotowej sprawie umowa zawarta pomiędzy powodem, a pozwanym M. B. została sporządzona w przepisanej przez ustawę formie oraz zawiera wszystkie wymagane przez prawo elementy. Tym samym trzeba stwierdzić, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa kredytu. Zgodnie z nią powód zobowiązał się do oddania M. B. kwoty 10000 złotych do swobodnego użytku, a pozwany zobowiązał

się zwrócić tę kwotę wraz oprocentowaniem i prowizją w comiesięcznych ratach. Bezsporne jest, iż zgodnie z art. 75 ustawy prawo bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu. Tym samym działanie powoda w sytuacji braku regularnych spłat po stronie pozwanego, polegające na wypowiedzeniu umowy kredytu miało oparcie w przepisach prawa. Dlatego też wraz z dokonaniem przez powoda 26 października 2015 roku wypowiedzenia umowy kredytu roszczenie przysługujące bankowi stało się wymagalne. Należy więc uznać, iż w terminie wniesienia pozwu przez powoda przysługiwało mu roszczenie względem pozwanego M. B. o zapłatę nieuiszczonych rat kredytu opiewające na kwotę wskazaną w pozwie. Zasadne jest jednak spostrzeżenie, że o ile roszczenie powoda przysługiwało mu w momencie wniesienia pozwu to w chwili wyrokowania nie istniało już po stronie powoda żadne wymagalne roszczenie względem pozwanego. Wynika to wprost z faktu zapłaty przez M. B. zaległych rat kredytu. Tym samym wraz z dniem 1 września 2016 roku, tj. zapłaceniem przez pozwanego ostatniej transzy kredytu, roszczenie powoda wygasło na skutek spełnienia zobowiązania przez pozwanego. Powód Bank (...) S.A. w pismach procesowych reagował odpowiednio na kolejne wpłaty dokonywane przez powoda. Mianowicie cofał on powództwo w częściach odpowiadających wpłatom zrealizowanym przez M. B.. Na skutek tych czynności pierwotne powództwo powoda uległo więc ograniczeniu z 2492 złotych do zaledwie 547 złotych. Powód jednak nie zareagował w podobny sposób na ostatnie spłaty dokonane przez pozwanego. Z uwagi na brak cofnięcia pozwu w tym zakresie pomimo spełnienia należnego świadczenia sąd powództwo oddalił. Sąd Najwyższy tej treści uchwałę podjął w dniu 26 lutego 2014r. sygn. akt III CZP 119/13 potwierdzając dotychczasową linię orzecniczą, że samo zaspokojenie roszczenia bez cofnięcia pozwu wywołuje skutki materialno-prawne, prowadzące do oddalenia powództwa z powodu jego bezzasadności, nie zachodzi przeszkoda merytoryczna w rozpoznaniu sprawy (wyrok SN z dnia 9.06.1999r. sygn. akt III CKN 936/98.). Tak więc zapłata w toku sporu z wolą zaspokojenia roszczenia powoda powoduje wygaśnięcie dochodzonego roszczenia, skutkujące odpadnięciem podstawy do uwzględnienia powództwa. Wobec nieistnienia wiarygodności powództwo ulega oddaleniu, chyba że powód cofnął pozew, bo wówczas dopiero można mówić o istnieniu podstaw do umorzenia postępowania.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążał pozwanego kosztami procesu. Postawę pozwanego M. B. należy bowiem ocenić pozytywnie. Stosował się on do zawartego z powodem porozumienia w przedmiocie spłaty zaległości wynikających z umowy kredytu. Spłaty dokonywane przez pozwanego były regularne i w określonych przez porozumienie wysokościach. Oczywiście nie można na gruncie tego postępowania stwierdzić, iż powód nie dał powodów do wytoczenia procesu niemniej jednak jego postawa w procesie pozwala na przychylną ocenę jego zachowania względem wierzyciela. Zważyć też należy, iż pozwany nie jest osobą majątną i obciążenie go kosztami procesu spowodować by mogło ciężkie dla niego skutki. Ponadto dużą część kosztów w niniejszej sprawie stanowiły koszty zastępstwa procesowego. Nie ulega wątpliwości, iż powód z uwagi na specyfikę swojej działalności jest podmiotem wyspecjalizowanym w tego rodzaju sprawach.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)

Z:/

1. (...)
2. (...)

Dnia 15 września 2016 roku